

[Ole Espersen]

trædelser. Det siges samtidig i svaret, at indsatsen fra rigspolitechefen har været den samme. Altså samme indsats, men betydelig flere konstaterede færdselslovsovertrædelser. Det kan kun betyde, at den fornemmelse, vi havde i retning af, der af en eller anden grund er flere, der kører hurtigere nu end for et par år siden, er korrekt. Jeg mener, det er bekræftet af ministerens egne tal, og det er grunden til, at vi ønsker disse tal frem, og vi siger tak, fordi de er kommet.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg synes, det er udtryk for demagogi, når justitsministeren står her og taler om, at døden lige så godt kan være ude ved 100 km i timen som ved 120 km i timen. Ja tak, døden kan også være ude, hvis man holder helt stille, alt efter hvor man holder. Det er udtryk for demagogi.

Det, vi taler om, når vi drøfter hastighedsgrænser, er sandsynligheder. Det, vi kan sige, er, at det, alt andet lige, er mere sandsynligt, at en ulykke får alvorlige konsekvenser, hvis hastigheden er 120 eller 110 km i timen, end hvis den er 100 km i timen. Vi kan sige, at det, alt andet lige, er mere sandsynligt, at der sker ulykker f.eks. i fletningsanlæggene ved motorveje, når den generelle hastighed er højere. Det er, alt andet lige, mere sandsynligt, at ulykkerne får alvorlige konsekvenser, jo hurtigere man kører, for når vi er oppe over 100 km i timen, så er vi oppe i det hastighedsniveau, hvor sikkerhedsselen får mindre værdi, nogle gange får den endog negativ værdi.

Det er sandsynligheder, vi taler om, men alt andet lige er det mere sandsynligt, at der sker ulykker, og at ulykkerne får alvorligere konsekvenser, hvis man kører hurtigere. Selvfølgelig kan ulykken da også ske ved 100 km i timen, den kan ske, så snart man bevæger sig, den kan også ske, selv om man ikke bevæger sig. Det er derfor, det er demagogi, når ministeren udtaler sig, som han gjorde her.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Ole Espersen, for jeg forstår, at nu har jeg lov til at fremsætte lovforslag. Men for at hr. Ole Espersen kunne opretholde lidt af det, han sagde ved

anden behandling, kan jeg forstå, at jeg nok har lov til at fremsætte lovforslag, men jeg har ikke lov til at argumentere for det. Hvordan i alverden skulle man kunne få tilslutning til et lovforslag, i dette tilfælde om 120 km i timen i forhold til 110 km i timen, uden at argumentere for, at det var bedre, hvis det var 120, end hvis det var 110 km i timen?

Jeg forstår nu, at det, hr. Ole Espersen har ment var en provokation, var, at jeg ikke alene har fremsat lovforslag, men også argumenteret for det. Andet er der ikke tilbage af den historie, og vi er jo enige om tallene, så på det område er der altså fuldstændig idyl imellem hr. Ole Espersen og mig. Hr. Ole Espersen skulle jo så bare ikke være kommet med sit indlæg ved anden behandling, men det opfattede han åbenbart som nødvendigt for at få en ny argumentation ind i sagen.

Med hensyn til at overholde loven siger hr. Jimmy Stahr, at de hastighedsgrænser, der bliver vedtaget her, må jeg selvfølgelig gå ind for. Det må hr. Jimmy Stahr også, men jeg er på forhånd sikker på, at alle de, der nu stemmer for 100 km i timen, aldrig har kørt mere end 100 km i timen. Det kan vi jo da regne med at de ikke har. Det er ikke alene dem, men også os andre, selvfølgelig, der skal indrette os efter de hastighedsgrænser, der bliver vedtaget, og også argumentere for og tale om, at det er de hastighedsgrænser, der gælder. Der skal ikke være nogen tvivl, selvfølgelig skal vi overholde loven; det er ikke nødvendigt at påpege det fra hr. Jimmy Stahrs side.

Det, jeg ser som en yderligere opfordring, var, hvad hr. Jimmy Stahr fremkom med ved andenbehandlingen: nu må man prioritere og sætte politiet ind med hensyn til overholdelsen af de hastighedsgrænser, vi nu vedtager. Det er en opfordring, jeg har fået, og jeg tror da også, at inden for det færdselsmæssige område må vi, når vi har vedtaget denne lovgivning, prioritere politiets indsats for at fremme overholdelsen af de hastighedsgrænser, folketinget fastsætter.

Så har jeg kun en enkelt bemærkning til hr. Lenger. Hr. Lenger siger – og det er selvfølgelig meget rigtigt – at vi taler om sandsynligheder her. Hr. Lenger erkender, sådan forstår jeg det, og jeg forstår i modsætning til fru Margrete Auken, at selvfølgelig er der ingen, der ønsker, at vi skal have forhold lovgivningsmæssigt eller på anden måde, der